

> [הבלוג של shahf11](#)

13 ביוני 2008, 2:29

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

יום ראשון בפרז. (לגזור ולשמור)

פורסם ב12 ביוני 2008, 23:13 בכללי

פריס קידמה את פנינו באור שמש מופז למרות שהשעה הייתה תשע ושלושים בערב. לאחר כשעה בצאתנו מן המטרו קיבל את פנינו ביניין האופרה המרשים באורות נאון חזקים. המראה היה מרהיב מה שגרם לנו לעמוד כמה דקות חסרי נשימה (טוב אולי גם למדרגות הרבות בעליה מהמטרו הייתה השלכה על תגובתינו זו).

בשעה שכזו כל הפנטזיות שלנו היו בעלות מכנה משותף אחד והוא, מקלחת חמה ומיטה נעימה להניח עליה את הראש. בעודנו מעלעלים במפה בעיון (כלומר ח. מעיין בדקדקנות ואני מהנהנת בשימחה עם כל גילוי של רמז לגבי הדרך בה עלינו ללכת). נעצר לידנו זוג נעים הליכות והציע לנו עזרה. כמובן, שלאחר ששמענו רבות על הצרפתים העויינים את השפה האנגלית. ברצוננו בליבנו את כל מלכי פריס לדורותיהם, ואת הזוג הנחמד אשר בזכותו הגענו אנו וחפצינו למלון הנכסף (מרקיור אם אתם ממש רוצים לדעת). המלון שנבנה במאה ה-16 התגלה כמקום ציורי ורומנטי. כשהגענו לקבלה קידם את פנינו "פולטי" או בן דמותו (מן הסדרה "המלון של פולטי"). באנגלית רצוצה (אך אנגלית עדיין!!!) נתן לנו את מפתחות החדר ושלה אותנו לטפס במעלה המדרגות הלולייניות.

מה רבה הייתה הפתעתנו כאשר דלת חדרנו נפתחה והסתבר לנו כי עלינו פשוט לקפוץ אל המיטה שנראה הייתה שקודם הייתה היא בחדר ואחר כך נבנה עליה החדר. ובנוסף המיטות היו שתי מיטות נפרדות קצרות באופן מעורר מחאה. (לי באופן אישי לא הפריע לישון במיטה שאורכה כאורכי. אך ח. שגובהו גובל בשני מטרים ללא נעליים התקשה לראות עצמו במיטת הגמדים הנ"ל).

בשארית כוחותינו חזרנו לפולטי העילג שלנו. ח. בסבלנות רבה הסביר לו את מהות הבעיה. ופולטי בשלו "i have one room two bed" ושוב ח. מסביר את הקשיים האובייקטיביים הנצבים בפנינו. ופולטי בשלו "i have...". מחר כך הסביר פולטי בתנועות ידיים ובאנגלית יגיע הצוות שלו ויחליפו לנו את החדר. כשראינו שפרט למנטרה של פולטי לא נשיג דבר. החלטנו להתעלף בשקט על מיטת הגמדים. הצעתי לח. בפרץ של יצירתיות להוסיף הדום לרגליו הענקיות. אך נחירותיו רבות הרושם ציינו בפני כי הוא כבר הסתדר.

בבוקר, רעננים ושאננים פסענו לחדר האוכל הציורי של המלון. גברת חמורת סבר קידמה את פנינו והושיבה אותנו בשולחן אחד עם סבתא נרגנת. בתה לוטשת העיניים והנכדה חסרת השקט. גם צפרדע זו נבלעה על ידינו מתוך החלטה שכלום לא יעיב על שמחתנו. ועל שמחת הקרואסון, הקפה והבריוש הטריים.

פולטי, כבר נטש את משמרתו. והפקידה היפה והמנומסת הבטיחה להחליף לנו את החדר. ואף לשאת את מטלטלנו במורד המדרגות העקלקלות.

ולפני שאמשיך אספר לכם, שהסבלנות השתלמה. החדר שקיבלנו היה ענק בגודלו. בעל קומת גלריה עם מיטה. וחלון ענק הצופה לחצר פנימית. (בכל יום הצצתי לבתי השכנים החשופים והמעוצבים. וקנאתי בהם מעט על חייהם בעיר האורות.) למחרת גם גברת חמורת סבר לא הייתה וכך הותר לנו לבחור את מקום הישיבה המועדף עלינו. ולהנות מארוחת בוקר ריחנית ורגועה.

במסלולים שבחרנו נעזרנו בספרו של יאיר גרבוז "פריז-תל-אביב". ספר מעולה שלקח אותנו למקומות נסתרים וחביבים. אני מביאה בפניכם את המסלול הראשון שלנו. וממליצה לכם לגזור ולשמור.

עולים במעלה בולבאר clichey עד הגיעו לרחוב caulaincourt ולגשר קולנקור.

מימין לגשר יש בית קברות. הוא לא דומה לשום דבר שאנחנו מכירים. בנוסף לקברים מעוצבים המהווים שיעור באמנות וארכיטקטורה. ניתן למצוא במקום קברים של כל מיני אנשים מפורסמים. בין הקברים פזורים ספסלים. ואנשים מטיילים במקום כאילו היו בקניון או בטיול אחר. והמוות אינו מרחף מעל באימה. אלא נראה כחלק בלתי נפרד מן החיים. בין הקברים המפורסמים: אופנברך, ברליוז, זולא, היינה, מולייר ועוד...

בהמשך (על פי הצעתו של גרבוז) צעדנו ברחוב קולנקור. בו פשוט נעים להסתכל על הבתים המיוחדים. ועל העוברים ושבים. (אותי רתקה במיוחד אישה שטיילה עם כלב בתיקה כשהכלבלב משרבב את ראשו מידי פעם. וכשנחה דעתו נכנס לתיק. וחוזר חלילה)

מול בית מספר 35 פנינו שמאלה ושם ראינו פסל מברוזה. שאני קראתי לו "האיש שבקיר". מעין דמות אדם היוצאת מתוך חומת אבנים. בהמשך הרחוב פגשנו בגן. וזה המקום לומר ששווה להכנס לגנים שבדרך. הם כל כך יפים וציוריים. מטפלות עם ילדים מעוצבים שיחקו בגן השעשועים הסמוך. בכניסה לגן השעשועים ניצב פסל וראשו בידו. זהו פסלו של הקדוש הצרפתי saint-denis אשר לפי הסיפור ערפו את ראשו והוא לקח אותו בידי והמשיך ללכת... וללכת...

ביציאה מן הגן התחלנו לעלות להר המרטירים. הנקודה הגבוהה בפרז. שם הלכנו לאיבוד בסמטאות. הגענו לרובע הציירים המפורסם והתיירותי. נכנסנו לכנסיית הסקרקור (די מכוערת ראוי לציין). בכניסה פגשנו את הקבצן המנגן באקורדיאון. עם כלבו. חויה שהופכת את קיבוץ הנדבות לחיננית למדי.

מן הכנסייה השקפנו על פריס. וירדנו במדרגות הטובלים בגן חביב. עד שהגענו לשוק קטן וחביב. שוק שכונתי וכפרי. בו דוכנים קטנים ורומנטיים. וחלונות ראוה מקסימות ושובות לב.

זה היה השלב בו רגלינו אותנו לנו שהגיעה עת מנוחה ושמחה. כך שחזרנו לחדרנו המשודרג. ולעת ערב יצאנו שוב להנות מקצב העיר היפה בעולם.

>> [לרשומה הקודמת](#)